

Hasznos vagy csak haszon?

Néhány hete adtak hírt az újságok, a rádió és a televízió az újabb áremelésekről. A világ öldöklő gazdasági harcát bizony saját bőrünkön érezzük. Igen, küzdelmes időköt élünk. De azért az egészség minde- nekelőtti! A sportolás az fontos. Ha nem akarjuk, hogy a szívinfarktus idő előtt vigyen el bennünket az éltök sorából, semmi kétség, mozogni kell. Így véle- kednek a különböző intéz- mények, sportegyesületek, munkaközösségek és okta- tók is.

Ennek a nézetazonosság- nak köszönhető a megannyi hirdetés, utcai plakát, mely négyhetes tenisztanfolyamra invitálja napjaink polgárát. S ő nem is tétovázik befi- zetni a kiszabott díjat. Fel- buzdulva azon, hogy végre van valami új az életében felkeresi az összes sportszer boltot Szegeden, vagy zseb- re dugja zöld színű útlevé- lét, hogy valutaváltás után kiroccanjon Szabadkára, s ott tegyen szert a legmeg- felelőbb felszerelésre. Természetesen az első lépés a sportágnak megfelelő öl- tözet. Alig kell valami! Szükséges egy - teniszcipő. (Egy ezresből biztosan ki- jön! Nem pénz az.) Követ- kező a fehér, svédsebes rövidnadrág. Hölgyeknek hasonló színű és hosszúsá- gú, a tekintetet mágnesként vonzó vidám szoknyácska (dukál.) Egyik sem kerül sokba: maximum 600-at kérnek érte! Mi is hiány- zik még? Nézzük csak! Hát persze, az ing! A makói

Skálában például remekbe szabott keresztcsikos tenisz- ingek sorakoznak a polco- kon. Amennyiben a jelmez összeállt, vásároljunk egy nyugati márkájú ütőt, po- tom 1500—2000 forintért, és máris kezdődhet az előadás. A végösszeg alig ötezer!

Izgalmas és nagy vállal- kozás ez, melyen a tanfo- lyam 28 napja alatt ki-ki képességei szerint léphet előre. A tehetségesebbek hűvögen akár a labdát is eltálálhatják egyszer-egy- szer. Azonban szép szá- mával akadnának olyanok, akik a tanfolyam után időt, pénzt, fáradságot nem sajnálva hetenként akár több alkalommal is hajlandók lennének tovább csiszolga- tni technikájukat. Am adó- dik a legkényesebb, min- dent eldöntő kérdés: hol? Szegeden jelenleg alig több, mint öt olyan létesítmény akad, amely a teniszezni vágyókat fogadja. Köztük a SZOTE, a JATE, a Kinizsi Húsos, a Délép pályái. Gyors helyzetfelmérést vé- geztünk. Arra voltunk ki- váncsiak, hogy váltható-e bérlet, vagy belépő ezekre a pályákra. Arra kellett rá- döbbennünk, hogy szinte mindenütt teltház van.

De akkor mire jók a gombamód szaporodó te- nisziskolák? A nebulóknak ez a néhány hét arra ele- gendő csupán, hogy elin- duljanak egy olyan úton, melyen csak sokan, több év elteltével érkeznek meg a tenisz szépségeinek bi- ro- dalmáig. Azaz, csak elin- dulnának, mert az első

SPORT ROVAT 213

lépések után megtorpanni kényyszerülnek. Nincsenek szabad pályák, ahol tudó- mányukat tökéletesíthetnék, magasabb szintre emelhet- nek. A tenisz látszólag gye- rekjáték, de aki belekóstól hamar rájön arra, hogy egy-egy telállal megüti tenyereshez évekkel kell gyakorolni. Egy hónap alatt senkiből sem lesz Borg, vagy Connors, de még Ta- róczy sem. Rádásul a játék örömeivel sem találkozhat- ilyen korán. Miért az a több ezer forintot beruhá- zás, amely egy ilyen tanfo- lyamot meg kell hogy előz- zön? Csak azért, hogy te- niszütővel a kezünkben vé- gigsétálhassunk az utcán és elmondhassuk magunkról: „teniszezni járok”. Nem va- lószínű. Ezt a játékot akár nyugdíjas korúak is űzhe- tik. Felüdülést, kikapcsoló- dást ígér hatvan fölött is. Épp ezért talán nem volna hasztalan befektetés a vá- ros vezetői részéről, ha né- hány új pályával gazdagod- na jövőben Szeged. Azon- ban ez majdnem lehetetlen, mivel „ezer” fontosabb lé- tesítmény vár még sorára. Ezzel a turnusok „átyjai” is tisztában vannak. Ezek szerint csak arról van szó, hogy a sportág jelenlegi népszerűségét meglovagolva minél nagyobb hasznot fö- lözzenek le.

—boros—

Szegedi siker a moszkvai cselgáncs VB-n

Vasárnap, október 13-a. A Népsport címlapján az NB I-es labdarúgó-eredmények magasságában, öles betűkön akadt meg az olvasók sze- me: „XIII. Cselgáncs VB. A harmadik japán és az el- ső szovjet győzelem.” Alat- ta egy magyar eredmény: „Fűrész István ötödik.” Erre ragyogott fel igazán a szegedi cselgáncsosok sze- me, hiszen ő a SZEOL AK versenyzője. Alig vártuk, hogy gratulálhassunk a Moszkvából hazaérkező fia- talembernek, aki élete el- ső, igazán nagy versenyen bizonyította tehetségét. Ott- honában látogattuk meg. Egy sztereotíp kérdéssel in- dult vendégszolgálatunk. Ar- ra kértük, mutassa be ma- gát néhány mondatban. — Miskolcon születtem. Az MVSC-ben „verték be- lém” a sportág csínját-bín- ját. Szegedre a sikeres fel- vételi vizsga után jöttem. A Juhász Gyula Tanárkép- ző Főiskola testnevelés—ma- tematika szakára vettem fel. Így 1980-ban a SZEOL AK belyegzője került kék ta- ságú könyvembe. Ez év ja- nuárjától levelezős hallgató lettem. Be kellett látnom, hogy a mindennapos isko- lába járás és a versenyek- re való felkészülés nem megy együtt. Hogy a kecs- ke is jóllakjon, s a káposz- ta is megmaradjon, így dön- töttm. Sajnáltam volna el- kótyavetyélni a kemény, sporttal eltöltött 12 évet. Első szegedi mesterem Csa- ba Béla volt. Körülbelül

tizenhét hónapot töltöt- tünk el együtt. A szakosz- tály-vezetőség 1982-ben el- határozta, hogy a jövőben a minőségre törekszik. Töb- bet áldoz, és többet köve- tel. Ez egyben azt is jelen- tette, hogy több időt kel- let a szőnyegen töltenem. A megváltozott körülmények között még a munka is job- ban ment. A vásárolt, új szőnyegek nem kevés pénz- be, százazrekbe kerültek. Ezek a Tisza-parti stadion csarnokában kaptak otthont a cselgáncsozókkal együtt. — Milyen jelentősebb ese- ményeken írtad be nevedet a cselgáncs történelemköny- vébe? — Nyertem egy ifjúsági EB-t. A legutóbbi junior EB-n sem vallottam szé- gyent, harmadik lettem. Büszke vagyok az IBV ezü- störmre is. A felnőttek kö- zött, ahol most versenyzek, sokkal nehezebb. Tavaly sa- jnos komoly sérülésem volt, ezért nem tudtam felmu- tatni semmit. Nem így 83- ban. Ebben az esztendőben végre kijött a lépés. — Említetted, hogy össze- egyeztetetelnek bizo- nyult a sport és a rendsze- res orálatogatás. Miért? Naponta kétszer edzek. Délelőtt futok, délután sző- nyegen vagyok. Hetenként kétszer utazok Budapestre, ahol az ország élvonala ad randevút egymásnak. Jó al- kalom ez az erőviszonyok felmérésére. Hogy mennyire nem rózsás az élet nálunk,

hozzátenném még azt, hogy az év 52 hetéből 20-at kü- lönböző edzőtáborokban tölt- tők el. — Mi történt Moszkvában? — Október 12—16-ig tar- tott a VB. A japánokat most sem sikerült igazán megközelítenie Európának. Négy aranyérmet vittek el, és még két emberük vívott döntőt. Az én szereplésem meglepetés volt. Nekem és a vezetésnek egyaránt. El- sősorban a balszerencsés sorsolás miatt készültünk fel a legrosszabbakra. Már a má- sodik fordulóban találkozt- am a világ-, az Európa- és olimpiai bajnok francia Reyoll-lal. A harmadik kör- ben a végső győztes japántól szenvedtem vereséget, ké- sőbb egy kanadait vertem, végül sikerként könyvelem el a moszkvai „kirándulást”. A fiatal reménység, Fűr- ész István, a jövőben újabb, nagy versenyekre készül. A tavaszi, Belgiumban meg- rendezendő, 84-es Európa- bajnokság csak főpróbája lesz az igazi megmérete- tésnek, a Los Angeles-i olimpiának. Reméljük, ott is ő képviseli a piros-fehé- rzöld színeket. Kívánunk eh- hez sérülésmentes verseny- zést, kitartást és szerencsét. BOROS TIBOR

Sportemberek és civilek

Függetlenül az elkö- vetkezendő hetek ered- ményeitől (melyeket az olvasó is cikk megjelené- sekor ismerni fog), már most megállapítható, hogy a magyar futball 60-as évek közepe óta tartó (a 66-os csapat széthullását követő) vál- sága egyre mélyül. Ami a kupacsapatokat illeti: az FTC dicstelen kiesése bajnoki szereplé- se után nem meglepetés: az Ú. Dózsának jó esé- lyei vannak az FC Köln- nel szemben; a Bp. Hon- véd csak reménykedhet a spliti visszavágóra; a Rá- ba ETO pedig feltehető- en kellemes városnézé- sen vehet részt Minszk- ben. Válogatottunknak egy pillanatig nem volt esélye az EB-csoportból való továbbjutásra. De nem is a számszerű vagy helyezésekkel mér- hető eredményről lesz itt szó, hanem bizonyos szemléleti kérdésekről. Elegendő az angol—ma- gyar (3-0) és a Dinamo Minszk—Rába ETO (6-3) mérkőzéseket felidézni. Mindkettőn olyan, a já- ték képe alapján súlyos- nak nevezhető vereséget szenvedtek a magyar focisták, amelyhez ké- pest a marseille-i fiaskó nagy küzdelemben el- ért, szoros eredménynek számít. A játék képéről, s nem a számszerű ered- ményről beszélek, hi- szen legkevésbé mlott raitunk, hogy az ang- lok vagy a minszkiek hány további góllal ter- helik meg kapunkat. E két mérkőzésen nem csu- pán az volt feltűnő, hogy a magyar játékosok nem tudnak futballozni. Mert nem tudnak, s olyan- nyira nem, hogy a lab-

darúgás alapelemeit kell újratanulniuk. Például elképesztően gyenge a játékosok rúgótechnikája. Még az egvébként nagy- szerűen játszó Ú. Dózsa játékosainak többségét is el lehet marasztalni: úgy rúgnak a labdába, hogy az időnként csupán ván- szorog, ide-oda kacsázik. Ezen túlmenően, még a válogatott játékosai is csupán halovány sejté- lemme bírnak a labda funkcionális, szituáció- hoz alkalmazkodó, elő- nyös továbbításáról: ne- hezebb helyzetekben a többség össze-vissza for- golódik, csetlik-botlik. De, s ez igazán nagy baj, feltűnhetett az is, hogy a magyar játékosok tes- tkultúrája a kíváncsánál sokkal de sokkal szegé- nyebb. Amikor az angol játékosok mellett egy- egy magyar is megpró- bálkozott fejelni, kiűnt, hogy aranylábú futbal- listáink már csak azért sem fejlehetnek jól, mert — egyáltalán — felugra- ni sem tudnak rendesen. Anélkül pedig nehezen megy. Össze-vissza ka- llimpáló lábbal, behúzott nyakkal stb. próbálnak felugrani, láthatuk, s már hosszú ideje látjuk, milyen sikerrel. Az an- gol és a minszki csapat- ban sportemberek ját- szottak, a mieinknél pe- dig civilek. Láttam a nagy Hannichot, aki egy apró lökést követően úgy tápaszkodott fel a fűről, mint egy 60 éves öreg- ember. Láttam a „szél- sebes” Hajszánt, aki hu- szadszorra is ugyanazt a primitív cselet próbálta megcsinálni, feltehetően azért, mert helyváltozta- to testcseletről, futás köz- ben mozgáskordináció- ról eddig még nem hal-

lott. Ez a fiú, aki szélső- létére, például, beadni egyáltalán nem tud, mel- lesleg a magyar váloga- tott nagy reménysége. Szerintem testnevelésből felmentése volt. A labdarúgókat ebben az országban egész, a futballt főfoglalkozás- szerűen űző emberként pénzelik. Nos, testük képzésére is ekképp len- ne szükség. Bármennyire is furcsa, a futballista is sportoló, s aki kiképzet- len felsőtesttel vagy egyéb mozgáshibája kö- vetkezményeként egy taccs dobást sem tud sza- bályosan elvégezni, pá- lyára nem való. Persze Verebes edző- nek más a véleménye: ő például elégedett volt a 3-6-os mérkőzésen csa- tárai teljesítményével. Azon a mérkőzésen ame- lyiken Hajszán nem ju- tott el az ellenfél kapu- jáig, de az alapvonalig sem, amelyiken Szentes egyetlen megmozdulása egy öngól beljebb segíté- se volt, és amelyiken Szabó Ottó egy közepé- sen jó lövéssel (a minsz- ki kapus könnyedén há- rította) vetette magát észre. Ha ez a mérce, akkor a Rába ETO meg- semmisítő veresége jó eredmény. Most már csak azt várom kíváncsian, Verebes milyen badarsá- gokat próbál még elhi- tetni a szurkolóval. Teljes, a labdarúgó egész testére kiterjedő alapos képzésre van te- hát szükség, egyébként úgynevezett felzárkózá- si kísérletünk az európai élmezőnyhöz reménytelen. A futballpályákon is sportolóokra, s nem jó pénzért labdát rúgó ci- vilekre van szükség. B. GY.

A főiskola labdarúgóinak két mérkőzéséről számol- hatunk be: Tanárképző—Bordány 1-1 (1-0). Mindkét felidőben a főiskolások ját- szottak fölényben, de sokat körülményeskedtek a ven- dégek kapuja előtt. A ha- zaiak gólját Hornyák fejle- te a 27. percben.

Fábiánsebestyén—Ta- nárképző 1-1 (0-1). Ala- csony színvonalú mérkőzé- sen nem bírt egymással a két csapat. A hazaiak szer- vezetlenül játszottak, ennek köszönhető a főiskolások vezetése. Rédli szép góljára a 80. percben lőtt tizen- egyes-góllal egyenlítették a hazaiak. A Tanárképzőben Kálmán, Tóth Zoltán és Hornyák játszott jól.

Elnökségi ülés

November 2-án rendez- ték meg a JATE SC helvi- ségében az egyesület elnö- kési ülését. A résztvevők három beszámoltó hallga- tak meg a klub munkájá- ról. Dr. Kovács László a ké- zilabda szakosztály, dr. Fel- földi Károly a természetba- rárt szakosztály munkájáról számolt be. A kispályás lab- darúgók tevékenységét Bél- teki Pál értékelte.

Színhely: községi fut- ballpálya. Szereplők: helyi lakosok és a vendégek tartalékjátékosa. Első felvonás: Tartalékjá- tékos támasztja a korlátot, élvezi a napsütést, mert a játékot nem lehet. Közép- korú helyi lakos melléáll, szotyolát rág és a héjál rendszeresen leköpi a Tar- talékjátékost. Közben folya- matosan szidja azokat, akik nem helyi lakosok. Itt jog- gal nincs idézet. Tartalék- játékos buzdító hangokat hallat, Középkorú helyi la- kos az anyjával hozza vi- szonyba a buzdítottat, majd

HÍREK

Október 10—13 között rendezték meg Szolnokon az Egyetemi és Főiskolai Tol- laslabda Bajnokságot. A SZOTE csapata ezen az or- szágos versenyen a IV. he-

lyet szerezte meg. A csapat tagja Rácz Katalin, Szupe- ra Zoltán harmadéves. Gu- lyás Zsuzsa, Tóth Zsolt ne- gyedéves, Gergely Mihály ötödéves és Paszternák László hatodéves orvostan- hallgató volt. Egyéniben a Rácz Katalin és Kiss Lajos harmadéves (JGYFT) bronz érmet szerzett.

Medicillin

A SZOTE hallgatói és oktatói részére szervezett ME- DICILLIN kupa ötödik fordulójában különleges sportce- megét szemelgettek az újszegedi Sportuszodába kiláto- gatók.

Október 15-én reggel 8 órától hat vízilabda-mérkőzését rendeztek — vízbefűlés nélkül. Eredmények:

II. oh.—III. oh.	8-6
GYTK—V. oh.	3-15
III. oh.—GYTK	10-1
II. oh.—V. oh.	7-6
II. oh.—GYTK	9-7
III. oh.—V. oh.	2-10

Mint az eredmény sorozatból kitűnik, a másodéves és ötödéves orvostanhallgatók szerepeltek a legjobban. Ők vitták a legmagasabb és legélvezetesebb mérkőzést is. Az elért pontok:

1. II. oh.	30 pont
2. V. oh.	26 pont
3. III. oh.	22 pont
4. gyógyszerészek	18 pont

A következő — izgalmasnak ígérkező — forduló november 19-én a MEDICILLIN úszóabajnokságát november 26-án rendezik. Mindkét alkalommal reggel 8 óra a kezdé- si időpont.

leköpi — most héj nélkül — a buzdítót. Tartalékjáté- kos el.

Második felvonás: Tarta- lékjátékos a kapu mögött

Hangulat

ácsorgó Idősebb helyi lakos- hoz lép, megkérdi, mennyi idő van még hátra. Idősebb helyi lakos szárazan közli, hogy nincs órája, majd órá- jára húzza pulóvere ujját. Majd hozzátesszi, valószínű- leg a nem helyi lakosokra gondolva, hogy mik ők. Tar- talékjátékos el.

Harmadik felvonás: Tar- talékjátékos az öltöző sar- kánál — európai módon — megérdeklődő Fiatal helyi lakostól, hogy mennyi van hátra. Fiatal helyi lakos az első felvonás dramaturgiá- ra emlékeztetően szotyolát rág. Nem szól, de később kiderül, hogy nem azért, mert néma. Csak néz, néz, egyre fenyegetőbben, majd hátat fordít. Tartalékjátékos el. Fiatal helyi lakos tekin- tetében legördül a függöny. Az öltözőben hideg víz csöpög.

— tus